

ikke blot med Digteren, men tillige med Mennesket og Borgeren at bestille. Her har jeg først lært ham at kiende under de sidste Synspunkter.

Som Digter troer jeg at han har overlevet sig selv, thi han gaaer fra Naturligheden over til Kunstighed, hvilken Bane er farligere end den modsatte, da denne gierne fører opad, hvorimod den første gaar skraat ned.

Prindsen er fraværende og beskæftiget med Special-Revue. Prindsessen er paa Luisenlund. Min Onkel, Kammerherre Staffeldt¹⁾ fra Norge, er kommet hened og attacheret til Generalstaben. Det er en dygtig Mand, men heel prosaisk. Deres Ven lever her stille hen, mellem Haab og Læsning. Ved denne Lejlighed maae jeg anbefale Dem Bonaventuras mystische Nächte vom D. Fessler,²⁾ thi meget maatte jeg have taget fejl af Dem, hvis De ikke i denne Bog fandt skønne Gienlyd af Deres egen inderlige Tilvær. Dens Aand er filosofisk-religiøs med et stærkt Hang til Mysticisme.

Lev vel, gode Sehulin, og lad mig høre fra Dem, noget glædeligt, noget velvilligt. Jeg holder fast ved mine gamle Venner, thi jeg skiotter ei om nye.

Lemfortske Familiegaader.

En personalhistorisk Undersøgelse af Eiler Nystrom.

Det oprindelige Motiv til den foreliggende Undersøgelse ligger i nogle tilfældigt fundne Aktstykker, der til en Begyndelse lod formode, at den ved Vaabenbrev adlede Familie Lemfort ikke var uddød. Skønt det alligevel viste sig, at dette efter al Sandsynlighed er Tilfældet, tør den følgende Udvikling dog mulig kunne paaregne Interesse, ikke mindst som et typisk Eksempel paa, hvad Omstændighederne under-

¹⁾ Bernhard Ditlev Staffeldt, 1753—1818, General

²⁾ Om Fessler se Saml. I, 81

tiden kan byde den personalhistoriske Forskning i Retning af mystiske, forvanskede og indviklede Familieforhold.

I Slutningen af Aaret 1804 henvendte Direktøren for den kurfyrstelige pfalzbayerske øverste Ret i Schwaben *Paul Wilhelm von Werner* sig til den danske Gesandt ved Rigsdagen i Regensburg, Wilh. Christ. v. Diede zum Fürstenstein, i et ejendommeligt Anliggende. Werner berettede,¹⁾ hvorledes hans Fader omtrent i sin Alders firsindstyvende Aar havde aabenbaret for ham og hans Broder, at han var af dansk Herkomst og egentlig ikke hed Werner, men Lemfort, og da Faderen udtrykkelig havde paalagt dem at forði denne Oplysning til efter hans Død, havde de indtil nu ladet Sagen bero. Baade Werner og Broderen havde siden næret det Ønske at blive anerkendt af Familien i deres Fædres Hjemland, og bad derfor Gesandten om at skaffe oplyst, om en Familie Lemfort endnu eksisterede i Danmark, og i saa Fald, for at de kunde opnaa Anerkendelse, lade denne tilflyde de Oplysninger, som samtidig meddeltes Gesandten. Om sine Familieforhold vidste Werner iøvrigt intet andet, end hvad hans salig Fader havde fortalt ham og hvad der kunde oplyses af de medfølgende Papirer; en Del Portrætter af den danske Families Medlemmer var i hans Værge, men om den førte samme Vaaben som han, vidste han ikke. Hans Bedstefader havde levet skilt fra sin Familie og hvad angik hans Fader, der havde været en stor Retslærd og et Mønster paa Redelighed, saa havde det været ham ligegyldigt, om han levede i en Hytte eller i et Slot, naar blot enhver fik sit. Derfor var Korrespondance og lignende Ting, der havde kunnet bidrage til Sagens yderligere Oplysning, ved Ligegyldighed gaaet til Grunde i Tidens Løb. Iøvrigt var Werner villig til, hvis Familien anerkendte ham og hans Broder, at afstaa fra alle hidtidgede Arvekrav; men vilde Familien modsætte sig deres Optagelse i denne, nuvel, saa var jo deres Navn godt nok i Forvejen.

¹⁾ Tyske Kanc. U. A. Rigsdagen i Regensburg C: Afskr. af Indberetn. 1804 Nr. 102 (Skrivelsen fra Werner er af 18. Decbr.)

Med Werners Skrivelse til Gesandten fulgte to Bilag: I en Redegørelse, hvori Werner klarlægger sine formodede Familieforhold, og II et Hefte med Slægtsoptegnelser, der angives i sin Tid at være sendt Werners Bedstefader af Oberst Johan Lemforts Enke. Disse Bilag meddeles her, det første in extenso, det andet efter et i Gesandtskabet udarbejdet Uddrag.

I

Paul von Werners Redegørelse.

Zacharias von Lemfort war der Sohn des königlich dänischen Ministers *Christiern von Lemfort*. Er verheuratete sich mit *Maria Rebecca von Pristede* und starb als Staatsrath seines Königs im Jahre 1688.

Er hatte mehrere Kinder aus dieser Ehe und verschiedene Schicksale mit ihnen. Seine älteste Tochter wurde von einem Pfälzer (eigentlich Jülicher) *Johann Friederich von Winter* entführt, und sie nahm ihre jüngste Schwester, die noch ein Kind war, mit sich. Beede änderten die Religion, wurden katholisch, und die jüngste starb nach der Mitte des vorigen Jahrhunderts erst, als eine Ordensfrau im Kloster de la Congregation de Notre Dame zu Maynz in einem Alter von beinahe hundert Jahren. Mein älteste Schwester (die selige Freifrau von Kleudchen) genoss dort als Pensionaire noch der besondern Liebe der ehrwürdigen Mère Lemfort, ob sie selbe gleich nicht als Grosstante kannte.

Der älteste Sohn des *Zacharias*, *Jakob von Lemfort*, machte seinem Vater wahrscheinlich nicht mehrere Freude als seine Schwestern: er verliess Vaterland und Eltern heimlich, unwissend, ob seine entführten nun katholischen Schwestern ihn auch zur Religionsänderung gereizet oder ob andere unbekante Gründe ihm dazu veranlasst hatten. Er gieng nach Maynz, bath um Dienste, erhielt aber statt deren nur eine Pension von dem damaligen Churfürst, zog daher nach Thüringen, und um verborgener zu leben, verschwieg er seinen Namen. Er nannte sich *Werner* (vielleicht dass er auch so

bei der Taufe genennt ward) und verheurathete sich mit einer Freyin von Scheben.

Mit dieser erzeugte er einen Sohn, *Johann Werner von Lemfort*, im Jahre 1697, der in der Folge (1730) am kaiserlichen und Reichs-Kammergerichte angestellt ward, im Jahre 1782 starb, und von dem mein Bruder *Franz Albert Constantin*, kaiserlicher Rath und Reichs-General-Fiscal, und ich ehelich erzeugte Söhne sind.

Jacob Werner von Lemfort, mein Grossvater, lebte sehr eingezogen, und erzog seinen Sohn zum höchsten Grade von Rechtschaffenheit und Moralität, sonst aber sehr einfach und beschränkt.

Wahrscheinlich war der schlechte Zustand seiner Finanzen hieran Schuld, und eine gewisse Schwermuth, die sich seiner frühzeitig bemächtigt haben soll. Von seiner Familie und seinem Vaterlande geschieden lebte er nur mit seinem Bruder *Johann von Lemfort*, der auch Taufpathe seines Sohns (meines Vaters) war, in brüderlichem Einverständnisse.

Dieser Johann von Lemfort starb 1710 als königlich dänischer Obrister über das Trundheimische Nationalregiment zu Fuss und er soll ein äusserst würdiger Mann gewesen seyn. Seine Heurath war merkwürdig durch den folgenden Umstand.

Seine älteste Schwester war, wie oben gesagt worden ist, von dem nachmalig pfälzischen Obristwachtmeister von Winter entführt worden, und dieser, nachdem seine Ehe mit seiner geliebten Lemfort nicht lange gedauert hatte, verehelichte sich mit einer gewissen *Katharina Sybilla von Seligh*; nun starb nach 4 Jahren Winter und diese seine 2te Gattinn heurathete seinen Schwager von erster Ehe, Johann v. Lemfort.

Auch sie lebte mit ihrem Schwager *Jakob Werner von Lemfort* (meinem Grossvater) auch nach ihres Mannes Tode in steter inniger Freundschaft, und ein Jahr vor ihrem Hinscheiden schickte sie diesem noch, so zu sagen, zum letzten Unterpfande ihrer Gesinnungen, ein Heft, in welchem sie ihre Familien-Notitzen aufgezeichnet hatte; eine Bibel, die ihr seliger Obrist von Lemfort immer mit sich geführt hatte; dann ihr Portrait; jenes ihres ersten Gatten von Winter, des 2ten

von Lemfort und ihrer Schwiegermutter der Gattin des Etatsraths Zacharias von Lemfort, welches alles ich noch besitze, da ich nach dem Tode meines Vaters dessen Verlassenschaft besorgte und alles zu Handen nahm.

Oversigtstavle

over

Familien Lemfort efter Justitsdirektør Werners Opgivelser.

(Sammenlign Tavlen S. 124).

Christiern von Lemfort
„königl. dän. Minister.“

Etatsraad Zakarias v. Lemfort,
g. m. Maria Rebecca von Pristede.

1 Datter, g. m. Johann Fried. von Winter, som senere ægtede Cathr. Sybilla von Sehlich.	1 Datter, † som „Ordensfrau“ i Klostret Congregation Nôtre Dame i Mainz henved 100 Aar gl.	Jakob v. Lemfort, flygtede fra Fædrelandet, kaldte sig Werner og ægtede „Freyin von Scheben.“	Johan v. Lemfort, dansk Oberst, † 1710 g. m. Cathr. Sybilla von Sehlich.
---	--	---	--

Johan Werner v. Lemfort,
f. 1697 † 1782,
ansat ved

Rigskammerretten.

Franz Albert Constantin Werner, kejserlig Raad og Rigsgeneraliskal.	Paul Wilhelm Werner „præsiderender Director der Obersten-Justizstelle in Schwaben.“	1 Datter gift Kleudgen.
---	---	-------------------------

II

Cathrine Sybilla v. Sehlich, gift Lemforts Optegnelser.

Christiania anno 1702 d. 26. decemb:

Anno 1677 d. 30. septembr: starb meine sehlige mutter *Barbara Margaretha Tröster*.

A^o 1681 d. 4. aprill: am grünen donnerstage starb mein sel: vater *Sebastian Andreas von Seeligh*.

A^o 1679 d. 14. novembris bin ich mit meinem sehligen liebsten *Johann Friderich von Winter* obriste-wachtmeister von ihro churfürstl: durchl: von der Pfalz vereheligt worden in Gülüch.

A^o 1684 d. 14. january starb mein sel. liebster *von Winter*

— und hatte ich mit ihme zwey kinder, eine tochter undt einen sohn, welcher 2 mon[at] nach seiness sel. vaters tödtlichen hintritt gebohren worden, und starb nachdem er 18 monat alt geworden.

A^o 1684 den 8. octobr: bin ich mit meinem liebsten *Johann von Lemfort* zu Cölln vereheliget worden.

A^o 1688 d. 4. aprill: bin ich mit einer tochter gesegnet worden nachmittags zwischen 12 u. 1 uhr, undt ward genennet nach meines liebsten fr: mutter *Maria Rebecka*.

A^o 1690 d. 17. decembr: hat uns Gott mit einem sohn gesegnet zwischen 12 und 1 uhr, ward genennet nach dem h:n genneral-feltmarchall graff von Wedell *Gustavus Wilhelm*,

A^o 1691 den 21. marti morgens frühe zwischen 6 undt 7 uhr die welt gesegnet undt gestorben in Christiania.

A^o 1692 d. 13. junii nachmittags umb 4 uhre hat unss Gott abermahl mit einem sohn gesegnet, welcher nach meiness liebsten sehl. h:n vater genannt worden *Zacharias*.

A^o 1686 d. 8. novembr: bin ich mit meinem liebsten in Norwegen in *Christiania* arrivieret.

A^o 1697 d. 26. february bin ich mit meinem liebsten undt beyde kindern in *Trundheim* glücklich arrivieret.

A^o 1711 den 30. martii würde meines sel. liebsten erbleichter körper von Trundheim abgesand umb in sein grabstedt in Christiania in der *Aggerskirche* beygesetzt zu werden. Den 5. juny ist die leich in Aggers kirch beygesetzt; d. 26. february 1712 ward der erbleichte körper mit cermonie begraben in Aggers kirch — wie auch mein seliger sohn.

A^o 1688 am pallmsontagh starb mein schwäher-vater Zacharias von Lemfort, ihro königl. maj:t von Dännemark estatsrath.

A^o 1700 am Peter undt Pauly tag [29. Juni] starb meine schwähermutter *Maria Rebecka von Pristede*, ohn welchem tag sie auch gebohren.

A^o 1710 d. 27. augusti morgens $\frac{3}{4}$ auf 7 uhr ist mein liebster sehlige Johann vom Lemfort, ihro königl. mays:t zu Dennemark, Norwegen etc. gewesener wol bestalter obrister zu fuesse über dass Trundheimsche national regiment, gestorben.

A^o 1711 den 24. may starb mein sohn Zacharias von Lemfort, lieutenant ihro königl. majestät von Dennemark, seines alters 18. jahr 11. monat 11. tag.

D. 28. April 1711 gieng meine tochter ins closter.

Trundheim, d. 28ten novembr: A^o 1710.

Catharina Sibilla von Seligh,
wittib von Lemfort.

Gesandten gjorde straks Indberetning til Departementet for de udenlandske Sager om dette „ganz eigenen Fall“ og anmodede om, at der maatte blive gjort Skridt til en Undersøgelse. Gennem Danske Kancelli¹⁾ gik Sagen til Stiftamtmanden over Trondhjems Stift, der afæskede Trondhjems Magistrat en Erklæring. Denne (dateret 20. Febr. 1805) gik ud paa, at adskillige Folk var vidende om, at der i Begyndelsen af det 18. Aarhundrede havde været en Oberst von Lemfort ved et af de Trondhjemske Regimenter, og at han døde der i Byen; derimod vidste ingen at angive, at der i Trondhjems Stift endnu levede nogen af hans Navn eller Familie. Men man mindedes, at der for nogle og tredive Aar siden levede og var bosat en Zakarias Lemfort i Trondhjem, som var Handelsmand og havde en Søn ved Navn Johan, samt at denne Johan Lemfort, der ligeledes i adskillige Aar ernærede sig i Trondhjem ved indenlandsk Handel, endnu var i Live og opholdt sig i Odense i Danmark, og besøgte derfra undertiden København, hvor en Mand fra Trondhjem havde talt med ham forrige Aar. Men om bemeldte Zakarias Lemfort havdes tillige den Efterretning, at han formodentlig var en uægte Søn af nævnte Oberst von Lemfort.

Nu forsøgte Kancelliet gennem Fyns Stiftamt at faa opspurgt den angivne Johan Lemfort i Odense. Man fandt ham dog ikke der, men paa Grundlag af de Oplysninger, der tilvejebragtes, lykkedes det Københavns Magistrat, der fik Sagen til fortsat Behandling, at faa opspurgt en Broder til

¹⁾ D. Kanc. Breve 1805 Nr. 1769.

Johan Lemfort, der bar Navnet John Zakarias Lemfort og var Ligbærer i København. Denne afgav da paa sin Broders og egne Vegne følgende Forklaring.

Deres Farfaders Faders Navn skulde have været *Zakarias Lemfort*; de vidste ikke hans Stand eller hvor i Tyskland han havde opholdt sig, eller hvor han var født, kun havde de i deres Barndom hørt ytre Formodning om, at han eller hans Familie skulde nedstamme fra England.

Hans Søn var *Johan Fridrich Lemfort*, født i Tyskland, men hvor, vidstes ikke; i dansk Tjeneste blev han Oberst ved Regimentet i Trondhjem, hvorfra hans Lig blev bragt i en Kobberkiste til Holsten, men paa hvilket Sted det var hensat, vidstes ikke.

Oberst Lemfort efterlod sig fire Børn:

1. Deres Fader *Zakarias Lemfort*, først i den militære Etat, siden ansat ved Toldvæsenet i Trondhjem.

2. *Johan Lemfort*, der fór til Søs, og efter deres Faders Beretning en Gang skulde have været i Trondhjem med eget Skib; siden var der intet hørt om ham, men det formodedes, at han havde levet i Holland.

3. *Cathrine Lemfort*, der var gift med *Sigvert Fleth* i Værdalen ved Trondhjem og døde uden Livsarvinger.

4. *Agnece Lemfort*, som havde indgaaet Ægteskab med en Skibskaptajn fra Lybæk, hvis Navn ikke kendtes; hun efterlod sig heller ikke Livsarvinger.

Deres Fader Zakarias Lemfort efterlod sig ligeledes 4 Børn:

a. *Johan Lemfort*, som opholdt sig hos Provst Schiønning i Kallehave; hans ulykkelige Søn var *Carsten Andreas Lemfort*.

b. Ligbærer *John Zakarias Lemfort*, som ogsaa havde en Søn, *Johan Christian Lemfort*, der var Sømand.

c. *Zakarias Lemfort*, der fra sin Ungdom af havde faret til Søs, men fra hvem man intet havde hørt i 26 Aar; efter et usikkert Rygte skulde han være omkommet paa Øen Madeira.

d. *Anne Catharine Lemfort*, gift med *Jørgen Rønnij*, som boede i Boe Præstegæld ved Kristianssund.

Carsten Andreas Lemfort var paa det Tidspunkt, Forklaringen afgaves, kommen i Konflikt med Loven. Dette maa bemærkes for Forstaaelsens Skyld, medens de nærmere Oplysninger derom ikke kan have nogen Interesse for den foreliggende Undersøgelse.

Familien Lemfort efter Ligbærer Lemforts Opgivelser.

(Sammenlign Tavlen S. 126).

Zakarias Lemfort,
nedstammede formodentlig fra England, opholdt sig i Tyskland.

Johan Fridrich Lemfort,
f. i Tyskland, Oberst i Trondhjem, begravet i Holsten.

Zakarias L., først Militær, senere ved Told- væsenet i Trond- hjem.	Johan L., formodedes at have levet i Holland.	Cathrine L., gift m. Sigvert Fleth i Vær- dalen.	Agnece L., gift m. en Skibs- kapt. fra Lybæk.
Johan L. i Kallehave.	John Zakarias L. Ligbærer i Kbhvn.	Zakarias L., Sømand.	Anne Cathr. L., gift m. Jørgen Rønnij i Boe Præstegæld.
Carsten Andr. L.	Johan Chr. L. Sømand.		

Sagen gik nu den samme administrative Vej tilbage og fremsendtes sluttelig fra Departementet for de udenlandske Anliggender til den danske Gesandt i Regensburg med en Bemærkning om, at Gesandten selv maatte afgøre, hvilken Brug han over for Werner vilde gøre af de erholdte Oplysninger, idet man dog forudsatte, at denne ikke nu vilde holde saa stærkt paa sit Ønske om at blive anerkendt i Familien.¹⁾

Gesandten forebragte Werner Resultatet af de foretagne Undersøgelser med diplomatisk Delikatesse, og sluttede sin Skrivelse til denne med en Bemærkning om, at Werners personlige, almindelig anerkendte Fortjenester vilde „zweifelsohne über Fügungen des Schicksals und Verhältnisse einer Ihnen fremd gewordenen Familie hinaussetzen.“²⁾

Selv om man maaske turde forudsætte, at Gesandten — hvad der ikke tydelig kan ses — har fortiet Carsten Andreas

¹⁾ T. K. U. A. Rigsd. i Regensb. C.: Kgl. Reskripter og Ministerialordrer 1805 Nr. 40.

²⁾ Anf. Sted.: Afskr. af Indberetn. 1805 Nr. 38.

Lemforts uheldige Skæbne, kan det ikke undre nogen, naar man betænker Datidens stærkt udtalte Standsforskelse, at Justitsdirektør Werner næppe modtog Efterretningerne fra Danmark med Glæde. Nu havde han og hans Broder mangen Gang tænkt paa og talt om deres formentlig fornemme Familie i det formodede Fædreland, og havde glædet sig til endelig at faa positive Oplysninger om denne Sag; Resultatet maatte da virke nedslaaende. Og har Gesandten tillige ladet Brødrene tilflyde de kriminelle Oplysninger om Carsten Andreas, saa vilde ogsaa Nutidsmennesker under lignende Omstændigheder betakke sig for Æren. Det gjorde Werner ogsaa. Nogen Tid efter henvendte han sig nemlig atter til Gesandten og protesterede mod Oplysningernes Rigtighed. I Ligbærer Lemforts Opgivelser mente han at kunne paavise Modsigelser, og deri havde han ogsaa Ret. Det var imidlertid ikke Lemforts Skyld, men Kancelliets, idet der, uden at det senere opdagedes, ved Afskrivningen af Lemforts indsendte Oplysninger var indløbet den Fejl, at Slægtens Stamfader, den gamle Zakarias Lemfort, blev kaldt deres „Farfader“ i Stedet for, som Ligbærer Lemfort angav, deres „Farfaders Fader“, saaledes at Ligbærer Lemfort paa een Gang fik baade Zakarias og dennes Søn Johan Lemfort til Bedstefader. Og hertil kom, bemærkede Werner videre, at Zakarias Lemforts Søn jo ikke hed Johan Frederik, men blot Johan, og at dennes Søn, den yngre Zakarias Lemfort, var død ugift i en tidlig Alder; alt ialt kunde Werner derfor ikke tro andet, end at der maatte foreligge en Forveksling med en anden Familie af samme Navn, hvor Oberst Lemfort uretmæssig var stukket ind. „Indessen“, sluttede han „vermehrte oder vermindert das eine oder das andre unsre Ehre oder unsern Wohlstand nicht, selbst Leichenträger Lemfort soll, wenn er zu mir kömmt, eine freundliche Mahlzeit haben.“

Gesandten henvendte sig endnu en Gang til sit Departement om at faa Sagen optaget til fornyet Undersøgelse, for muligvis at faa konstateret, at der forelaa en Misforstaaelse, opstaaet paa Grund af Navneligheden, men man synes ikke i Departementet at have gjort mere ved Sagen.

Gaar man nu over fra dette kort skitserede Referat af Sagens Gang til en nøjere kritisk Undersøgelse af de af Justitsdirektør Werner producerede Aktstykker, maa man straks indrømme, at der hviler et autentisk Præg over Cathrine Sybilla von Sehlig's Optegnelser. Ganske vist er der den Besynderlighed, at disse er antedaterede og indeholder Notitser af nyere Dato end den ved Underskriften anførte Dag og Aar, men dette kan, naar man erindrer, at det foreliggende Aktstykke er et Udtog, der er udført i Gesandtskabet i Regensburg, enten være fremkaldt ved en Skrivfejl i Dateringen eller ogsaa derved, at Udtoget er sammenarbejdet af Notitser fra forskellige Steder i Originalen. En Del af de opgivne Data kan kontrolleres andet Steds. Naar den gamle Zakarias Lemfort's Hustru, hvis Navn, Maria Rebekka Pristed, opgives korrekt, siges at være død 1700, saa stemmer dette med hvad man ved i Forvejen.¹⁾ Ligeledes stemmer Opgivelsen af Oberst Johan Lemfort's Dødsdag den 27. August 1710 nøjagtig med hvad Generalmajor Georg Chr. Schultz i en Skrivelse til Overkrissekreterøren af 30. August²⁾ indberetter, og Datoen for Ligets Overførelse fra Trondhjem Domkirke til Kristiania, den 30. Marts 1711, genfindes i Kirkeregnskaberne for Kirkerne i Trondhjem.³⁾ Om sit Ægteskab med Oberst-Vagtmester Johann Friedrich von Winter siger hun, at Vielsen fandt Sted i Jülich den 14. November 1679, og dette stemmer med det for den reformerte Menighed i Jülich, nu paa Raadhuset samme Steds beroende Ægteskabsregister, paa det nær, at Vielsesdagen her opgives til den 13. Nov.

Om Sønnen *Zakarias* skriver Sybilla von Sehlig, at han afgik ved Døden den 24. Maj 1711 i sin Alders 18. Aar 11. Maaned 11. Dag. I en Skrivelse til Oversekretøren i Krigs-

¹⁾ Jvfr. Biogr. Lex. X, 194.

²⁾ Krigskanc. Indk. Breve til Overkrissekr. 1710 Litr. S.

³⁾ De i det følgende forekommende Oplysninger fra Kirkebøger og Skifter i Trondhjem skyldes Hr. Stiftsarkiver Kr. Koren, der med stor Beredvillighed har efterkommet en Anmodning om Oplysninger i den foreliggende Sag. For det store Arbejde, der er nedlagt i Besvarelsen, maa det være tilladt herved at bringe Stiftsarkivaren den bedste og forbindtligste Tak.

kancelliet, dateret Trondhjem d. 6. Juli 1709, anbefaler Generalmajor Schultz i Stedet for Sekondløjtnant Hyld at ansætte „des hr. obrister von Lemforts sohn, nahmens Zacharias von Lemfort, von welchem was guthes zu hoffen, indehm er beides bei der Drontheimsche guarnisons compagnie, als auch unter dem regimente einige zeit als unterofficirer, auch nachgehends in Coppenhagen unter die zahl der lärlingen, einer mit ist gewessen, und dahero demselben bei meiner gehaltenen general exercitie des Drontheimschen regimentes, was nöthig in ein und andern zu beordern, erachten könnte, ihme dazu gebrauchet, so allermassen mit nüchternheit und gebührenden fleis verrichtet.“ Og under 30. August 1709 blev han ogsaa udnævnt til Sekondløjtnant i Trondhjem ved Faderens Regiment (Hvitfelds Kompagni).¹⁾

Nu kan der imidlertid i det danske Krigscancellis Arkiv eftervises en *Zakarias Lemfort*, der den 19. Marts 1725 paa Grund af vedvarende Svaghed faar Tilladelse til at afgive sin Charge som Premierløjtnant ved Mühlenpforth's Regiment i Trondhjem til en Fændrik, der staar paa Vartpenge, mod at han oppebærer disse (4 Rdr. maanedlig).²⁾ Denne Zakarias Lemfort var bleven Premierløjtnant 15. Aug. 1718 og Sekondløjtnant den 9. Jan. 1711 ved Buddes Regiment i Trondhjem.³⁾ At han kunde være identisk med Johan Lemforts Søn, syntes saa meget sandsynligere som han i Løjtnantsudnævnelsen 1711 udtrykkelig kaldes Zakarias *Johansen* Lemfort; at der i Byen Trondhjem skulde have eksisteret to Løjtnanter af ganske det samme, og sjældne, Navn og hvis Fædre ligeledes begge skulde have heddet ganske ens, maatte tillige paa Forhaand synes lidet rimeligt, og tilmed, at den ene skulde optræde i Kontinuation af den anden. Men dette maa dog alligevel være Tilfældet. At Oberst Lemfort Søn allerede i 1709 har faaet Bestalling som Løjtnant, er intet Bevis for, at han ikke er den samme Person som Zakarias Johansen Lemfort, da der undertiden kan findes ny Bestalling udstedt, naar en For-

¹⁾ Krigskanc. kgl. Eksped. 1709 Nr. 651.

²⁾ Krigskanc. ref. Sager 1725, 19. Marts Nr. 4.

³⁾ Krigskanc. kgl. Eksped. 1711 Nr. 30.

flyttelse sker. Men mod den Antagelse, at de to Personer skulde være identiske, taler navnlig Moderens Dødsangivelse, der ved den vedføjede nøjagtige Opgivelse af Alder vinder i Paalidelighed. I Trondhjems Kirkeregnskaber (egentlige Begravelsesbøger eksisterer ikke saa tidlig) findes derimod intet anført om hans Død.

Men dernæst synes der i Betegnelsen *Zakarias Johansen Lemfort* at ligge en Angivelse af borgerlig Herkomst og en Antydning af, at denne *Zakarias* ikke var Søn af den adelige Oberst *Johan Lemfort*. I det 16. og det 17. Aarhundredes første Halvdel kalder Adelen sig jævnlig saaledes, men blandt den nyere Adél (navnlig i det 18. Aarhundrede) er denne Betegnelismaade sjældnen.¹⁾ Hertil kommer, at det kan ses, at der samtidig virkelig har været to Personer af Navnet *Johan Lemfort* i Trondhjem, hvorved man altsaa faar en Fader til hver af de to forannævnte *Zakarias'er*. Den ene var Oberst *Johan Lemfort*, den anden en Mand i en langt mindre fremskudt Stilling. I Trondhjems Daabsbog findes nemlig Oberst *Lemfort* nævnt som Fadder et Par Gange; men ved 7. Aug. 1710 — forøvrigt paa et Tidspunkt, da Oberst *Lemfort* laa paa Dødslejet — nævnes en „*Johan Lemfort*“, der ikke kan være identisk med Obersten, da han opføres uden nogen Angivelse af Titel som 2den Fadder efter „*Christian Gartner*“.²⁾

Fuldt tilforladeligt Bevis yder imidlertid nogle i det danske Rigsarkiv forefundne Udkast til en norsk Militæretat, hvoraf fremgaar, at

Zakarias Lemfort (Oberst *Johan Lemfort's* Søn) stod som Premierlojtnant ved 1. Trondhjemske (*Lemfort's*) Regiment til 1. Jan. 1711 (fra 6. Decbr. 1710), medens

Zakarias Johansen Lemfort samtidig opføres som staaende ved 2. Trondhjemske (*Buddes*) Regiment.

¹⁾ En anden Ting er, at Faderens Fornavn ofte føres af Sønnen som 2. Fornavn. Jvfr. Pers. Tidsskr. 2. R. IV, S. 272, Anm. 2.

²⁾ I Forbindelse hermed kan det anføres, at samme Kirkebog under 16. Novbr. 1706 nævner en *Anne Regina Lemfort* som 2den Fadder efter „*Hans Nielsens Kæreste*“.

Denne sidste døde den 14. Juli 1731.¹⁾ *Kirsten Henriksdatter*, sal. *Løjtnant „Sachen“ Lemforts*, der afgik ved Døden i Trondhjem den 22. Decbr. 1735 og begravedes paa Domkirkegaard den 29. s. M., er sandsynligvis Zakarias Johansens Hustru; Børn var der ingen af, da kun Konens Søstre figurere som Arvinger i Skiftet. Af dette fremgaar iøvrigt, at hun oppebar en liden Pension, men om hendes Mand nævnes intet, undtagen at han har udfærdiget et Gælds-brev 1722. Derimod findes nævnt en *Zakarias Lemfort*, om hvem ellers intet andet oplyses, end at han gjorde en Fordring gældende i Boet; denne Zakarias, der ikke kan være identisk med nogen af de foregaaende, vil blive omtalt senere. —

Det maa dog anmærkes, at der i Sybilla v. Sehlighs Optegnelser findes Punkter, der ikke stemmer, enten nu Grunden er, at det er en daarlig Afskrift eller at Optegnelserne er gjorte længe efter Begivenhedernes Indtræden. Zakarias Lemfort døde 1689 og ikke 88, men Dagen er rigtig nok. Naar Sybilla v. Seligh skriver, at hun og hendes Mand samt begge Børnene ankom til Trondhjem den 26. Febr. 1697, kan det næppe forliges med den Kendsgerning, at Johan Lemfort allerede 28. Novbr. 1693 fik Udnævnelse som Oberstløjtnant i Trondhjem, og naar hun siger „begge Børnene“, savner man hendes Datter af første Ægteskab, for hvem der ikke i Optegnelserne findes nogen Dødsangivelse.²⁾ At hun ved Mandens Død dog kun havde to Børn i Live, ses af Dokumentet, hvorved hun fragaar Arv og Gæld i Boet; det er dateret Trondhjem 17. Nov. 1710 og undertegnet af Enken samt Sønnen Z. v. Lem-

¹⁾ Rigsark. i Kria. Personalialia: Lemfort (velvillig meddelt af Hr. Arkivamanuensis W. Rasch).

²⁾ Det kan her bemærkes, at der i Klevenfeldts Stifts-Relationer (Pers Tidsskr. 1. R. IV, S. 301) nævnes en Johanne Marie von Lemfort, der var gift med dansk Major Gert Hinr. von Wa'demar, og angives, antagelig med Urette, som Datter af Oberst Johan Lemfort. Gert Henrik(søn) Wolmer (ell. Waldemar) blev Fændrik i Trondhjems nationale Infanteriregiment 1700, Kaptajnt. 1709, Kapt. 1718 og afskedigedes i 1730; den 28. Marts 1700 begærede han i Trondhjem Kopulation med Mademoiselle Johanne Marie Lemford (Hirsch's militærpersonalhist. Saml. og Trondhjems Kirkebog for Trolovede).

fort „paa min egen og fraværende Søsters Vegne“. Denne Søster maa være Maria Rebekka, der kort efter i 1711 gik i Kloster.

Betragter vi dernæst det andet af Justitsdirektør Werner til den danske Gesandt indsendte Aktstykke, de af ham selv affattede Slægtsoptegnelser, saa maa det først bemærkes, at en „königl. dän. Minister“ Christiern von Lemfort ikke kendes. Om Generalauditor Zakarias Lemfort har haft en Søn ved Navn Jakob, er ogsaa usikkert. En Person med dette For- og Efternavn forekommer ganske vist i de herværende militære Arkivalier, idet der nemlig i 1682 nævnes en Sekondløjtnant i Vesterlenske nationale Infanteriregiment *Jakob Lemfort*, der under 10. December 1687 udnævnes til Kaptajn-Vagtmester i Bergen,¹⁾ men dør den 14 Sept. 1694 paa Kongsvinger Fæstning, hvortil han var bleven forflyttet.²⁾ Om han er Søn af den gamle Zakarias Lemfort, kan ikke ses, men selv om han var det, maatte han lades ude af Betragtning her, da han dør for tidlig til at kunne være Fader til Johan Werner (se nedenfor).

Hvorvidt Sybilla von Sehlighs første Mand, Joh. Fried. Winter, før han blev gift med hende, virkelig har spillet den omtalte romantiske Rolle og bortført en af den gamle Zakarias Lemforts Døtre, skal lades usagt, da det ikke har været muligt at opspørge noget om ham i tyske Arkiver. — Naar Werner endvidere siger, at den yngste Datter, der var fulgt med sin ældre Søster i Landflygtighed, siden gik i Kloster, saa foreligger her ganske øjensynlig en Forveksling med Johan Lemforts Datter Maria Rebekka, der netop døde i Mainz ved Aarhundredets Midte som Medlem af Ordenen *Congrégation de Nôtre Dame*. Justitsdirektør Werners ældste Søster, der havde staaet i „Mère Lemforts“ særlige Gunst, er Maria Anna Antonie Werner, der døde 7. Maj 1779 og var Jacob Joseph v.

¹⁾ Krigskanc. Ekstrakt over udg. Sager ang. Norge 1687 Nr. 123 og Prot. over norske indk. Sager 1687 Nr. 93.

²⁾ Brev fra Kommandanten paa Kongsvinger J. Møllerup til Overkrigssekretæren af 19. Sept. 1694 (Indk. Breve til Overkrigssekr. 1694 Littr. M.)

Kleudgens anden Hustru; han var født 1738 og blev Stamfader til den endnu i Tyskland levende Adelsslægt af dette Navn.¹⁾

Efter det samme Aktstykke skulde Justitsdirektør Werners Bedstefader være den fra Fædrenehjemmet bortflygtede *Jakob Lemfort*, som af Grunde, der ikke nærmere belyses, skjulte sit rette Navn og kaldte sig Werner; dennes Søn — altsaa Retspræsidentens Fader — skulde være Johan Werner (von Lemfort), til hvem den danske Oberst Johan von Lemfort havde staaet Fadder ved Daaben, efter hvad Justitsdirektør Werner ved at fortælle. Johan Werner blev Advocatus ved Rigs-kammerretten i Wetzlar den 22. Maj 1730 og Procurator ved samme Ret den 2. September 1735.²⁾ I Rigs-kammerrettens Arkiv, der findes i det prøjsiske Statsarkiv i Wetzlar, findes yderligere Oplysninger om ham. Den 10. Januar 1730 indstillede han sig i Følge „Protocollum Pleni“ til Examen generale pro advocatura, og af de Spørgsmaal, der forelagdes ham, besvarede han følgende saaledes:

1. Quod nomen? Joannes Werner.

2. Nomen parentum et eorum conditio? Adamus Werner pater, mater Agnes nata Trauboltin, pater esset faber ferrarius.

3. Quæ patriæ? Walthura.³⁾

4. Cuius ætatis? 31 annorum.

Det fremgaar af dette, at Johan Werners Fader hed Adam, og ikke Jakob Werner, var Smed og gift med Agnes Traubolt, og ikke nogen Freiin von Scheben. Hermed synes Justitsdirektør Werners hele romantiske Slægtshistorie og Forbindelse med Familien Lemfort at falde til Jorden. Men nægttes kan det ikke, at der alligevel er noget dunkelt i Historien, noget der ikke let lader sig forklare, thi hvorledes

¹⁾ Freiherrl. Taschenbuch 1875, S. 368.

²⁾ Reichs-Cammer-Gerichts-Calender 1752.

³⁾ I la Martinière. Atlas der ganzen Welt, 12. Bind, Leipzig 1749, nævnes en lille kurmainzisk By i Franken ved Navn Wald-Thüren eller Thüren. Denne er aabenbart identisk med det nuværende Walldürn i Odenwald (Baden). Desuden findes et Waldturn i Bayern (Oberpfalz).

kommer Werner i Besiddelse af Cathrine Sybilla Lemforts Slægtsoptegnelser, og hvorledes kan han (og her tør man næppe tvivle paa hans Ord) være Ejer af Portrætter og andre Lemfortske Familieklenodier? Man vil senere bemærke, at Oberst Johan Lemforts Ungdom, som han tildels tilbragte i Udlandet, er lige saa dunkel, og at det samme gælder Faderen Zakarias Lemforts yngre Aar.

Justitsdirektør Werners virkelige Afstamning.

(Sammenlign Tavlen S. 112).

Adam Werner, Smed,
g. m. Agnes Traubolt.

Johan Werner, f. c. 1699,
Lic. jur., Prokurator ved Rigs-kammerretten i Wetzlar,
g. m. Helena Ross.

Franz Albert Werner, Rigsfiskal. Paul Wilhelm Werner, Justitsdirektør. Maria Anna Antonie Werner, gift v. Kleudgen.

Tager vi endelig Kancelliets Svar paa Justitsdirektør Werners Andragende for os til en nøjere Undersøgelse, finder vi ogsaa her ret og vrangt blandet sammen. Hvad Ligbærer Lemfort fortæller om den gamle Zakarias Lemfort og hans Søn, synes ved første Øjekast at røbe sin Fabelagtighed, men mulig er der dog et Gran af Sandhed deri. At Zakarias Lemfort i sin Ungdom opholdt sig i Tyskland og at Sønnen kan være født der, er ikke urimeligt.

Naar Oberst *Johan* Lemfort kaldes *Johan Frederik*, bør her gøres opmærksom paa, at en Johan Frederik Lemfort var Røjert (o: Tolder) ved Toldboden i Kristiania og døde der den 27. April 1755, men efterlod sig kun Døtre.¹⁾

Til de øvrige Oplysninger kan følgende Bemærkninger knyttes. — Ligbærer Lemforts ene Tante Cathrine er aabenbart den *Sibilla Cathrina Lemfort*, der i Følge Værdalens Kirkebog blev gift i Skogn den 2. Juli 1731 med *Sivert Hansen Flet*, der var Jordegods- og Kirkeejer m. v. i Værdalen

¹⁾ Næmlig Marte Marie, 13 Aar, og Ellen, 6 Aar; en Steddatter Ingeborg Christine Jensdatter var gift med Abraham Petersen Ploug (Rigsark. i Kria. Personalia: Lemfort. Velvillig Meddel. fra Hr. Arkivamanuensis W. Rasch).

og døde 22. August 1768, 72 Aar gammel.¹⁾ Enken indgik inden Sørgeaarets Udløb den 21. Marts 1769 Ægteskab med Foged i Stjør- og Værdalen *Arnt Christopher Arnet*, der var født 1733 og døde i Skogn 1822 efter forlængst at være fjernet fra sit Embede for Kassemangel og Uredelighed. Hans Hustru *Sibilla Cathrina* døde i 1773 og blev begravet i Værdalen 24. Maj; hun siges da at være 67 Aar gammel og maa altsaa være født i 1706 eller 1707.

Ligbærer Lemforts anden Tante *Agnece Lemfort* er utvivlsomt identisk med den „Jægtmandenke *Agnes Johansdatter Lemfort*“, der i 1785, den 3. Juni, blev jordet paa Trondhjems Vor Frue Kirkegaard; hun blev 86 Aar gammel og er altsaa født omtrent 1699.

Hvad hans Fader angaar, er man noget i Vilderede med, hvilken *Zakarias* han lader sig identificere med. Naar Ligbærer Lemfort oplyser, at Faderen først var i den militære Stand og dernæst havde Ansættelse i Toldvæsenet, maatte det overfladisk set være ret rimeligt, at denne og den ovenfor nævnte *Zakarias Johansen Lemfort* var en og samme Person; *Agnes Johansdatter Lemfort*, der altsaa skulde være Faderens Søster, synes ved sit Navn at tyde i samme Retning. Men under Forudsætning af, at *Kirsten Henriksdatter*, sal. Løjtnant „*Sachen*“ Lemforts, er Løjtnant *Zakarias Johansens* Enke, hvad der vistnok er utvivlsomt, saa skulde Ægteskabet, efter hvad Skiftet ved Konens Død i 1735 udviser, været barnløst, og i saa Fald kan *Zakarias Johansen* ikke være Fader til Ligbærer Lemfort. Som ovenfor berørt nævnes der i dette Skifte en *Zakarias Lemfort*, der ikke kan være identisk med de to Løjtnanter af dette Navn, men desværre faar man ikke i Skiftet yderligere at vide om ham; om den „*Zakarias Lemforts Hustru*“, der i 1760 den 8. August begravedes paa Domkirkegaarden i Trondhjem, er hans Kone, faar staa hen, men synes ikke usandsynligt. Skulde disse nysnævnte Personer imidlertid være Ligbærer Lemforts Forældre, maatte den sidstnævnte *Zakarias Lemfort*, naar *Agnes Johansdatter*

¹⁾ Deres Børn var: *Grethe Cathr.*, f. 1735, † 1736; *Grethe Cathr.*, døbt Dom. Lætare 1737.

skal være hans Søster, altsaa ogsaa være Søn af en Johan Lemfort, og enten maatte der i saa Fald i samme Familie have været to Sønner af Navnet Zakarias, begge voksne og delvis i Live samtidig, eller ogsaa maatte vi have en tredje Johan Lemfort som Fader til den tredje Zakarias, hvis man ikke vil gribe til den Udvej, at den ene Zakarias, saaledes som det formodes i den ovenfor nævnte Erklæring fra Trondhjems Magistrat, er en uægte Søn af Oberst Johan Lemfort. Her synes imidlertid Gisningen at føre ud paa gyngende Grund, og Spørgsmaalets Løsning maa udskydes til flere Oplysninger foreligger. —

Ligbærer Lemforts Broder er den Mesterskomager *Johan Zakariassen Lemfort*, der af Kirkebøgerne for Trondhjems Domkirke ses at have været gift 3 Gange: 1) den 9. Juni 1763 med *Karen Knudsdatter*, der døde 1. Juni 1767, 2) i Aaret 1768 (trolovet 17. August) med *Aschier Gundersdatter* og endelig 3) den 3. December 1772 med *Anna Maria Ingebrichts-datter Berg*, der døde den 9. December 1783, 39 Aar gammel. I sidste Ægteskab havde han Sønnen *Carsten Andreas*, der var døbt 7. Decbr. 1773. I 1783, 12. December, holdtes Skifte efter den sidste Hustru. Boet viste sig da at være fallit, og Johan Lemfort, der her kaldes Kræmmer, boede paa et af de fattigste Strøg i Byen; ved Hustruens Død var han fraværende paa en Rejse med Kramvarer. I Begyndelsen af det

Ligbærer Lemforts sandsynlige Afstamning.

(Sammenlign Tavlen S. 116).

Johan Lemfort,
(nævnes som Fadder i Trondhjems Daabsbog 1710).

?

Zakarias L. (nævnes i Skifte efter Løjtnant „Sachen“ Lemforts Enke) „Zakarias Lemforts Hustru“ † 1760.	Jægtmandenke Agnes Johansdtr. Lemfort, f. ca. 1699, † 1785.	Sibilla Cathr. L., f. ca. 1706, † 1763, g. 1731 m. Sivert Hansen Flet.
---	--	---

?

Johan Zakariassen L., f. ca. 1744, † efter 1804, Mesterskomager, gift 3 Gange.	Johan (John) Zakariassen L., Haarskærer (Ligbærer).
Carsten Andr. L. f. 1773.	Johan Chr. L.

følgende Aarhundrede genfinder vi ham i Tjeneste hos Sognepræsten i Kallehave, Mag. I. L. Schiønning. Han var i 1801 57 Aar gammel og maa altsaa være født ca. 1744.¹⁾ I nysnævnte Skifte omtales en Broder til ham, som ogsaa hed *Johan Zakariassen Lemfort*, og var Haarskærer af Profession; denne er aabenbart identisk med vor Ligbærer.

Fæster man Opmærksomheden paa Ligbærer Lemforts i det foregaaende omtalte Familie, er det øjensynligt, at der foreligger en Forbindelse mellem denne og den adelige Familie Lemfort. I denne Henseende er det et, om ikke afgørende, saa dog vægtigt Indicium, at Navnene Johan og Zakarias regelmæssigt forekommer i begge Familier, og at Sibilla Cathrina Lemfort, gift Flet, synes at være opkaldt efter Oberst Johan Lemforts Hustru Cathrine Sybilla von Sehlich. Unægtelig vilde det være interessant, om der fra norsk Side kunde oplyses noget yderligere om Familiens ældre Generationer, navnlig hvor tidligt Navnet forekommer i Norge. Thi efter alt at dømme var den gamle Zakarias Lemfort en indvandret Tysker, og sært vilde det dog være, om der allerede i Forvejen (før 1666) havde været en Slægt i Norge af dette ret usædvanlige Navn. Imidlertid kan Ligbærer Lemforts Familie, i Fald Descendenter endnu maatte findes, ikke før nærmere foreligger gives Part i Adelskabet. Dette skriver sig fra 1688, da Christian V under 13. Oktober tildelte Generalauditor Zakarias Lemfort et Vaabenbrev; Vaabenets Udseende findes beskrevet i „Nyt dansk Adelslexikon“ S. 333 f.

Om den *adelige* Gren af Familien maa det til Slutning være tilladt at samle dels de i det foregaaende nævnte Oplysninger, dels andre, der supplere og udfylde disse. Ved Omtalen af den gamle Zakarias Lemfort ses bort fra de Oplysninger, der ikke kunne korrigere eller fuldstændiggøre, hvad der om ham forefindes i Biografisk Lexikon.

¹⁾ Folketælling 1801.

Om *Zakarias Lemfort*¹⁾ Herkomst vides intet paalideligt, men Ytringer i Breve fra ham lader formode, at han var Udlænding, antagelig Tysker. I 1658 er han Mønsterskriver ved Eggerik Johan Lübbes saakaldte „Sorte Regiment“. Efter at have været med ved Bremerförde reduceredes Regimentet, og det tilbageblevne Mandskab, hvoriblandt Lemfort, drog til Glykstad. Han tjente her fra Midten af Juli i Lübbes Livkompagni for en Besoldning af 5 Rdr. 16 Sk. lybsk om Maa-neden, indtil det nye Regiment, som Lübbes havde faaet dannet, i 1660 fik Ordre til at marschere til København. Omkring den 17. August brød man op og var i Hovedstaden de første Dage af September. Fra Regimentet, der efter Lübbes Død overgik til Rüse, var Lemfort afgaaet før Sept. 1662.²⁾

Det er ikke umuligt, at Lemfort allerede under sit Ophold i Glykstad har haft Lejlighed til at komme i Berøring med Ulrik Frederik Gyldenløve, der laa her en Tid med sit Regiment. Vist er det, at han fandt en Velynder i denne og avancerede hurtigt. Fra Mønsterskriver (endnu Nov. 1661), en Bestilling, der rangerede under Sergeanter, steg han til Regimentsauditor i Norge (nævnes April 1666), antagelig ved Brockenhuus's Regiment, og omtales omtrent samtidig som Statholderens Stabssekretær (Juli 1666). Han blev snart dennes betroede Mand og nød en stedse stigende Indflydelse.³⁾

Lemfort maatte paa Embeds Vegne foretage mange Rejser, dels i Norge, dels ned til Danmark. I Eftersommeren 1673 blev han sendt til København for at overbringe den efter Kongens Ordre udarbejdede Relation om Militærforhol-

¹⁾ Da nærværende var omtrent færdigskrevet, er der af Oberst Gullowsen i „Gyldenløvefejden“, Kria. 1906, leveret en kort Karakteristik af Zak. Lemfort. Biografien her er dog ladet ubeskaaret, bl. a. fordi der er forefundet en Del nye Oplysninger. Hos Gullowsen findes tillige aftrykt de af Oberstl. Hirsch indsamlede Personalialia om Z. L.

²⁾ Glykstads Krigskasseregnsk. (Milit. Regnsk. IV, 28) 1658 Bilag Nrr. 216—21, 1659 Bil. 117—30, 1660 Bil. 70—77. Kbhvn.s Garnisons Mønsteruller 1660 (Milit. R. IV 16 c). Regnsk. over Garn. Afbet. i Kbhvn. (Milit. R. IV Nr. 41). Sjæll. Krigskomm. Regnsk. (Milit. R. V 2) 1662-63 Bilag Nr. 63.

³⁾ Indk. Sager til Krigskoll. 1666 Nr. 206. Z. L.'s Regnsk. for Militisen i Norge (Milit. R. V. 17 b, jvfr. 17 c).

dene i Norge og havde Brev og Bud med til Griffenfeld, som modtog ham vel.¹⁾

Lemforts personlige Udbytte af Rejsen herved var et Gagetillæg paa 200 Rdr., der tilstodes ham ved Kongebrev af 14. Sept. og navnlig skulde anvendes til Bestridelse af de stadige Rejseudgifter. Hans Gage var fra 1671 400 Rdr. aarlig.²⁾ Samtidig fik han ordnet nogle Ejendomserhvervelser i København. Under 7. August udstedtes der kgl. Skøde til ham paa et Jordstykke, der grænsede til en Byggeplads, han forinden havde erhvervet i Adelgade ved Rosenborg Have; Jordstykket strakte sig Nord og Syd for Dronningensgade langs med Haven.³⁾ I Begyndelsen af det følgende Aar tog han atter til Norge.⁴⁾

Paa denne Tid kaldes Lemfort „Vores Ober-Auditør og Stabs-Sekreterer hos Militien udi Vort Rige Norge“; det var to Embeder med særskilt Bestalling for hvert. Lemforts Stilling som Stabssekretær synes nu at have udviklet sig til en indflydelsesrig og tildels selvstændig Post. I hvert Fald fra et lidt senere Tidspunkt tør han opfattes som en norsk Pendant i mindre Stil til hans nære Ven i Danmark Herman Meier, og Gyldenløves svage Karakter begunstigede hans Handlefrihed og lagde Navn til hans Virken. Da Jens Juel i Sommeren 1675 kom til Norge, navnlig for at deltage i Styrelsen af det norske Kommissariat, blev Lemfort ham snart en Torn i Øjet; han var for rundhaandet med Statens Penge og havde for stor Indflydelse. Det var en farlig Sag at lade al „connaissance“ i en Mands Haand, der var en egenraadig Natur og intet havde at tabe, skrev han, og anbefalede Griffenfeld at lade Gyldenløve sende Lemfort ned til Danmark for at rapportere. Dette skete ogsaa. I Begyndelsen af 1676 kom han til København, og Juels Hensigt var, at han ikke mere skulde vende tilbage. Mens Lemfort var i Danmark, søgte Juel

¹⁾ Breve fra Gyldenløve til Griffenfeld 23. Aug. og 13. Sept. 1673 (Saml. Griffenfeld).

²⁾ Afregninger XXII 7.

³⁾ Sjøll. Miss. 1673 Nr. 374 og Sj. aabne Br. 1673 Nrr. 234—35. Tr. Kbhvn.s Dipl. VI 613—14, 621.

⁴⁾ Rejsepas af 11. Jan. (Sjøll. aabne Br. 1674 Nr. 5).

nemlig at bevæge Griffenfeld til at sende ham til Bremen Gyldenløve vilde nok snart glemme ham. Samtidig rettede han haarde Beskyldninger mod Lemfort — denne „skadelige Person“ — for at dirigere alt til sin egen Fordel. Det er sikkert nok med Føje, men det maa dog ikke overses, at Juel af uegennyttige Grunde rivaliserede med Lemfort om Magten hos Gyldenløve og nærrede Uvilje mod ham. Lemfort paa sin Side brugte sin Indflydelse hos Statholderen til at stille Juel i et ugunstigt Lys.¹⁾ Juels Planer mislykkedes imidlertid; den 20. Marts ankom Lemfort atter til Kristiania efter at have gjort Rejsen derop forklædt som Købmand.²⁾

Lemfort var muligvis ogsaa i Danmark i Slutningen af samme Aar; i hvert Fald fik han i Septbr. 1676 300 Rdr. af Tolden i Frederiksstad,³⁾ som senere angives at have været til Rejsepenge. Paa en af disse Rejser maatte han paa Grund af Storm søge ind paa Kysten. Samtidig løb et kurlandsk Skib af samme Aarsag ind til Kragerø, og paa dette befandt sig bl. a. to svenske Baroner. De foregav at være Kurlæn-

1) Juels Breve i Saml. „Griffenfeld“. De heri forekommende Udtalelser om Lemfort er for den væsentligste Del gengivne hos Gulowsen. Yderligere er fundet et Chifferkoncept til et Brev fra Griffenfeld til Juel af 22. Jan. 1676, som er forsøgt opløst ved Nøglen i Krigskoll. indk. S. 1677 Nr. 498. Det er nogenlunde lykkedes og Brevet gengives her delvis: „ . . . Jeg seer af Gyldenløves bref (?), at Lemfort kommer nu hid, det vaar got, at e. ex:ce hafde berettet mig noget, som med foye ham kunde her holde, efftersom jeg aff alle omstendigheder seer, at e. ex:ce formeener hans nerverelse udi Norge og hos Gyldenløve icke synderlig nyttig at være, thi helles seer jeg icke, hvorledis og med hvad skinn mand ham her kunde holde. Gyldenløve har skrevet(?) mig til, at det siunes af alting ligesom baron Juel ickon vilde gifve ham een superficiel kundskab aff hvad(?) commissariatet angaar, begierer derfor, hvor paa ieg har svart, at saasom Juel icke vaar opsendt till Norge for at betage ham noget aff hans myndighed, mens alleniste at soulagere ham udi commissariatets direction, saa vaar det langt fra, at Juel eller nogen den ringeste tancke dertill haft hafde eller hafve kunde Jeg tvifflede ey heller paa, at jo eders excellence communicerer Gyldenløve saasom statholder tilstanden af cassen, paa det icke idag eller imorgen skal kunde siges: ja hafde jeg vist det, saa hafde jeg haft andre(?)“.

2) I. S. t. K. 1676 Nr. 625.

3) Afregn. XXII 7.

dere, men da Lemfort fattede Mistanke til dem, lod han dem arrestere og sende til Aggershus, hvor de blev holdt som Krigsfanger en Tid. I denne Tildragelse søger Lemfort den oprindelige Aarsag til de Rygter, som den svenske Kaptajn, Peter Raswill, senere udsprede om, at han havde staaet i Korrespondance med svenske Officerer; de to Herrer skulde paa denne Maade have hævnnet sig paa Lemfort for deres ufrivillige Ophold i Kristiania. Lemfort lod siden Raswill indfange og stille for en Krigsret, der den 19. Marts 1678 dømte ham fra Livet efter at han var overbevist „in puncto diffamationis at være skyldig saa grovelig, løgnagtig og uforskammet, at en argeste Fjende derover iblandt alle Ære elskende Nationer maatte bære Undseelse, Mishag og Afsky.“ Lemfort ønskede ikke hans Blod, men henstillede at lade ham sætte i Kastellet eller smede i Jern paa Bremerholm, ikke blot for at han kunde staa som et afskrækkende Eksempel for andre Løgnere og Skælme, „sondern es würden auch die Bauren in Baahus Lehen gerne ein ansehnliches mehr an Contribution erlegen, vor seiner unmenschlichen Plage befreyet zu sein, worüber sie alle sehr seüfftzen und besorgen, dass er wieder los kommen möchte“. ¹⁾ —

Om Griffenfeld ved Lemfort i 1676 at fortælle, at der gaar slemme Rygter i Norge, men at man ikke tror paa dem, og da Griffenfelds Skæbne er beseglet, skriver han derom til Herman Meier 17. April 1676: „welches man sich alhier so bald nicht vermuhtet hette, aber es scheineth, dass Gott den Hochmuth und unersättlichen Geitze nicht lenger zusehen können“. ²⁾ Om Lemfort just var den rette Mand til at tale om umættelig Havesyge, er vistnok tvivlsomt; han lader i hvert Fald ingen Lejlighed gaa ubenyttet til at bede Herman Meier om ikke at glemme ham med Titel eller Gage, klager over at være sat for højt i Skat, o. s. v. ³⁾

¹⁾ Indk. Sag. t. Krigskanc. 1677 Nrr. 471, 634; 1678 Nr. 268 (April).

²⁾ I. S. t. K. 1676 Nr. 913.

³⁾ I Anledning af Ansættelsen til Krigsskat skriver han 16. Jan. 1677 bl. a. til Herman Meier: „Indessen haben diese Herren (o: de Kommitterede) sich theils selbsten gar vergessen oder geringe getaxiret und andern Frembdlingen hingegen so viel mehre aufgebürdet.“

I Krigens Tid oppebar Lemfort ca. 1100 Rdr. aarlig (fra Marts 1676), men efter dens Slutning sank hans Embedsindtægter til 700 Rdr. Noget stort Beløb var det ikke i Betragtning af det betydelige Arbejde, der paalaa ham, og han maatte holde tre Kopister for egen Regning for at faa det fra Haanden.¹⁾ Og evindeligt laa han paa Rejser i det vidtløftige Landomraade. Som mange af Datidens andre Embedsmænd søgte han derfor paa andre Maader at øge sine Indkomster. Saaledes forpagtede han den uvisse Indtægt, Sigt og Sagefald, af Ringerige, Hadeland m. fl. Fogderier for Aarene 1674, 75 og 76, men noget meget værdifuldt Aktiv var det neppe. Paa Boens Laksefiskeri, som han senere erhvervede, blev der gjort Fordring af Amtmanden Erik Stensen til Skovsgaard, og i samme Anledning laa Lemfort i Strid med Søren Olsen Sode, Sognepræst i Mandals Provsti, der uretmæssig opsatte Laksegaarde i Topdals Elv og paa andre Maader gjorde ham Kvaler.²⁾

I 1676 blev Lemfort gageret som „Generalauditor-Løjtnant“ og i 1680 (før 26. Sept.) fik han den længe attraaede Udnævnelse til Generalauditor; i sin anden Charge forfremmedes han inden sin Død til „General-Stabssekretær i Norge“. I 1683 blev han Krigsraad og udnævntes til Etatsraad den 16. Marts 1689.³⁾

Zakarias Lemfort var en overmaade energisk Personlighed og i Besiddelse af utvivlsom administrativ Dygtighed — ogsaa heri ligner han Herman Meier. Han bestræbte sig paa at bringe Orden i Justitsadministrationen,⁴⁾ og i Haandhævelsen af den strenge militære Retspleje maa det siges til hans Ros, at han var en lemfældig Mand; som Generalauditor ta-

¹⁾ Breve til Herman Meier af 17. Marts og 15. Maj 1676 (I. S. t. Krigsk.)

²⁾ Afregn. XXII 7; Norske aabne Breve 1681 Nr. 72; Norske Miss. 1687 Nr. 178, jvfr. 1691 Nr. 30.

³⁾ Indk. Sag. t. Krigskanc. 1680 Nr. 440; Norske aabne Breve 1689 Nrr. 30—31.

⁴⁾ Ikke længe efter Lemforts Død udstedtes (8. Juli 1690) „Forordn. om Justitiens Administration og Skifternes Forvaltning ved Militien i Norge“ (Norske aabne Br. 1690 Nr. 106).

ger han ofte Ordet for at mildne Straffen. Naar han i et af sine Breve siger: Ich bin gar nicht blutigierig, er det neppe nogen tom Talemaade.¹⁾

Til Gengæld havde han finansielt et hensynsløst Syn paa Tingene: pecunia est nervus rerum gerendarum, som han udtrykker sig. Da der blev Tale om en Reduktion af Militæret i Norge, foreslog Lemfort, at man i Stedet for skulde ned-sætte de meniges Løn; blot de havde det nødvendigeste, var det godt, „das übrige doch nur verschwelget und zu unnutzen Gebrauch angewandt wirdt“. Alle Reserveofficerer samt Sekondløjtnanter, Kornetter og Fændrikker af Linjen behøvedes ikke i Fredstid, men kunde afskediges, og vilde de blive i Landet, kunde de tage Tjeneste som Underofficerer; derved vilde spares meget og „wann wir etwas in Cassam haben, kan es uns niemahlen an Officiren und andern nohtwendigen Kriegs-præparatoriis ermangeln“.²⁾

En Mand som Lemfort maatte nødvendigvis faa mange Fjender, og han taler da ogsaa idelig om sine „vielfältige Missgönner“ og deres Anslag mod ham, det er blot underligt, at de ikke har kunnet styrte ham. Han maa have haft en meget høj Stjerne hos Gyldenløve og været en nyttig Mand; hans nære Venskab med Herman Meier og Jens Harboe, som han har været klog nok til at holde fast paa, har selvfølgelig i særlig Grad stivet hans Stilling af. — Med sine nærmeste Omgivelser stod han sig ikke godt. Oberst Marschalk klager over ham og Overauditor Schade ligesaa; den sidstes „haarde og usandfærdige Angribelse“ tilbageviser Lemfort meget energisk, men desværre kan det ikke ses, hvori den bestod. Frantz Henrik Schade bliver iøvrigt ved Lemforts Død hans Eftermand i Stabssekretærembedet under Navn af Krigssekretær, og i 1694 Generalauditor.³⁾

¹⁾ Krigskanc. Prot. o. indk. norske Sager 1687 Nrr. 39, 98; forsk. Breve t. Krigssekretæren 1681, 84, 87.

²⁾ Krigskanc. Indk. Sag. ang. Norge 1684 Nr. 145.

³⁾ Ind. Sag t. Krigskoll. 1677 Nr. 471 m. fl. St.; Prot. over norske indk. Sag. 1687 Nrr. 20, 33, 40, 1689 Nrr. 68, 71. Om Schades Forhold ved Lemforts Død se Indk. Br. t. Overkrigssekr. 1689, Maj og Juni.

Zakarias Lemfort døde Palmesøndag den 24. Marts 1689¹⁾, hans Hustru Marie Rebekka Pristed den 29. Juni 1700.

Forinden Lemfort fik tildelt det ovennævnte Vaabenbrev fører han undertiden et Segl, hvori et ovalt Skjold med en Trane, der holder en Sten eller Kugle i sin opløftede Klo (Aarvaagenhed); paa Hjelman en femtakket Krone med opvoksende Blomster.²⁾

Generalauditør Zakarias Lemforts Søn *Johan* træffes første Gang i 1675 som Fændrik i Kaptajn Griebels Kompagni af Akershus' nationale Infanteriregiment.³⁾ Faa Aar efter, i 1679, finder vi ham i Nimwegen, i Grev Anton af Aldenburgs Følge. Lemfort traf her sammen med Palle Rantzau, der var Kavaller hos den danske Ambassadør Just Høg. Høgs Lakaj, Mathias Skaanlund, der iøvrigt var en Mand med ikke ringe Dannelse, fortæller i sin Autobiografi,⁴⁾ hvorledes disse to unge Mænd kom i en Strid, der endte med Udfordring. Just Høg fik dog de to Herrer, der allerede var paa Vej til at duellere, kaldt tilbage og irettesatte Lemfort paa en overmaade kraftig Maade, hvad Skaanlund selv var Vidne til. Lemfort maatte bide det i sig og vente med Oprejsning til bedre Tider; han gik derpaa ind under Militzen i de spanske Nederlande. Siden blev Just Høg som bekendt sendt til Frankrig og da han paa Hjemvejen derfra kom til Bergen og Mons,⁵⁾ mødte Lemfort med en Udfordring til ham for den lidte Tort; Just Høg afslog den og anmodede Stedets Kommandant om at anholde Lemfort, og da han kom hjem, berettede han Sagen for Kongen. Det hele ordnedes dog i Mindelighed, navnlig ved Gyldenløves Hjælp.

Denne Historie kan ikke kontrolleres i sine Enkeltheder,

¹⁾ I. Br. t. Overkrigssekr. 1689, Marts.

²⁾ I. S. t. Krigskoll. 1678 Nr. 268; I. B. t. Krigssekr. 1683, Sept., Okt., 1687 Febr., Marts.

³⁾ Krigskoll. Indk. Sager 1675 Nr. 511.

⁴⁾ Norsk hist. Tidsskrift I. R. III., S. 120-23.

⁵⁾ Skaanlund skriver, at dette skete i 1685, men da Just Høg vendte tilbage fra Frankrig i Beg. af 1682, maa der paa en eller anden Maade være noget galt. Den sidste Del af det, Skaanlund fortæller om Lemfort, kan han ikke have paa første Haand, da han ikke var i Just Høgs Tjeneste paa Rejsen til Frankrig.

men helt usandsynlig er den ikke. Noget galt maa der have været, thi i Januar 1685 indsender Krigsraad Lemfort en Intercession for sin Søn;¹⁾ senere paa Aaret anmoder Johan Lemfort Overkrissesekretæren²⁾ om at faa en Post som Kompagnichef og slutter med denne Vending: „Wodurch Ew: Wohlgeb: die vielfältigen Obligationes wegen vorhero empfangene manigfältiger Assistance in *mein grösses Unglück*, so ich stetz conservire, sehr augmentiren werden“, hvad der bliver nogen Mening i, naar man har den nys fortalte Historie i Erindring. — At der i 1680 under 17. April udstedes et Pas for Kapt. Johan Lemfort,³⁾ kunde tyde paa at han har været i Danmark paa dette Tidspunkt, og naar han kaldes Kaptajn, da er dette at forstaa som Kaptajn i fremmed Tjeneste.⁴⁾ Da han atter kom i dansk Krigstjeneste, blev han straks Major.

I sin Udlændighed ægtede Lemfort i Køln den 8. Oktbr. 1684 Cathrine Sybilla von Sehlich. Hun var Datter af Sebastian Andreas von Sehlich († 1681) og Barbara Margr. Tröster († 1677) og havde været gift før med Oberstvagtmeister Johan Friedr. Winter, med hvem hun havde holdt Bryllup i Jülich den 13. Novbr. 1679; men han døde allerede den 14. Jan. 1684. Kort efter sit Giftermaal drog Lemfort hjem til Norge og blev 23. April 1687 udnævnt til Major ved Palle Krags (senere Søndenfjeldske) hvervede Regiment.⁵⁾

I 1693 andrager han om den vakante Oberstløjtnants Charge ved Trondhjemske Regiment; Gyldenløve indstiller ham som „en flittig og dygtig Officer“ og Udnævnelsen paafølger under 28. Novbr.⁶⁾ Hvad der kan have foranlediget Oberst Marschalk til umiddelbart efter at anholde om, „at den nylig ved det Trondhjemske Regiment bestilte Oberstløjtnant

¹⁾ Prot. o. indk. norske S. 1635 Nr. 22: selve Aktstykket er ikke fundet.

²⁾ Skrivelse dat. Christiania 19. Septbr. 1685 (Indk. Breve til Overkrissekr. 1685 Littr. L).

³⁾ Patenten anf. Dato.

⁴⁾ Se Krigskanc. ref. Sager 1704, 23. Aug. Nr. 13.

⁵⁾ Krigskanc. Ekstrakt over udg. Sager ang. Norge 1687 Nr. 49.

⁶⁾ Indk. Sager til Krigskanc. Norge vedk. 1693 Nr. 56 og 73; Ekstrakt over norske udg. Sager 1693 Nr. 87.

Lemfort derfra igen maatte tages¹⁾, vides ikke, og Anmodningen er iøvrigt ikke taget til Følge.²⁾ I 1707, 2. Septbr., fik Lemfort Obersts Karakter og udnævntes under 18. Maj 1709 til virkelig Oberst og Chef for det Trondhjemske Regiment.³⁾

Under den store nordiske Krig var som bekendt i Slutningen af 1709 og Begyndelsen af det følgende Aar et Indfald i Jemteland stærkt paa Tale. Men det blev ikke til noget. Om Forslaget, der hidrørte fra Generalmajor G. C. Schultz, som allerede i 1677 havde ledet et Tog mod Jemteland,⁴⁾ blev Lemforts Mening ogsaa hørt, og i sine „Sentiments“ desangaaende raader han til at opsætte det. Sneen, der var falden oppe i Fjeldene, vilde — naar alle Forberedelser var i Orden — tøj op og bringe Elvene til at svømme over og forvandle Vejene til Moradser, „saa dybe, at Soldaterne skulde marschere til Knæs udi Skarnet“. Og Vicesattholder Johan Vibe fraraadede det af samme Grund, og foreslog at udsætte Indfaldet til August Maaned.⁵⁾ Imidlertid foretoges stadig Rekognosceringer og her blev Lemfort jævnligt brugt. Da Generalmajor Schultz i Februar modtog foruroligende Efterretninger, sendte han Oberst Lemfort tilligemed Major de Man⁶⁾ til Værdalen for at holde Øje med de to Passer Stene og Sul, hvor Schultz allerede i Forvejen havde anbragt Vagtposter, og samtidig forsøge paa at faa fat i nogle af de svenske Patrouiller, for derigennem at faa sikker Kundskab om Forholdene i Jemteland, hvad der ogsaa lykkedes; i Slutningen af Marts blev Lemfort i samme Anledning beordret paa Rekognoscering med en stærk Afdeling Skiløbere.⁶⁾

Disse Strabadser midt i den haarde Vinter blev Skyld i Lemforts Død. Han paadrog sig en Sygdom, der hen i Slut-

¹⁾ Krigskanc. Ekstrakt over norske indk. Sager pro Anno 1693 Nr. 79.

²⁾ Krigskanc. kgl. Eksped. 1707 Nr. 798 og 1709 Nr. 294.

³⁾ Jvfr. Biogr. Lex. XV, 337.

⁴⁾ Om dette Projekt se Relationer fra Statholderskabet i Norge 1709 (Gehejmekonseilets Arkiv), jvfr. Den st. nord. Krigs Hist. II 480.

⁵⁾ Christoffer de Man ell. Deman, † 1712.

⁶⁾ Forskellige Breve fra Generalmajor G. C. Schultz til Overkrigssekretæren (Indk. Br. til Overkrigssekr. 1710 Littr. S.) Jvfr. Norske Saml. II 520.

ningen af Juni tog til og endte hans Liv den 27. August 1711;¹⁾ den 29. blev Liget hensat i Domkirken og førtes til Kristiania Aaret efter den 30. Marts.

Kort før sin Død havde Lemfort, hvis Hustru var Katolik, ladet opsætte en Olafsstøtte paa Stiklestad; i Stedet for at der før havde staaet en Træstøtte med et Jernkors lod han mure en 5 Alen høj Pyramide af Teglsten og anbragte Korset ovenpaa, lod den forsyne med Indskription og indhegne med Stakit. Til dens Vedligeholdelse lagde han et større Jordstykke, men alligevel forfaldt den i Tidens Løb. I 1803—5 blev en ny Støtte opsat.²⁾

Oberst Lemfort, der af Skaanlund beskrives som en undersætsig Mand og „temmelig koparret“, synes ligesom Faderen at have været en Mand med Sans for Forretninger. Han forpagtede Konsumtionen i Trondhjem samt forskellige Kirketiender og erhvervede i 1695 en Ottendedel i Løkkens Kobberværk, der tilsloges ham paa Auktion for 6502 Rdr.³⁾ Om en Tildragelse, der skriver sig omtrent fra denne Tid, foreligger noget dunkle Efterretninger. Lemfort foregiver at have oppebaaret ca. 3800 Rdr. af Munderingskassen imod et tinglæst Pant og „employeret dem til det Trondhjemske Regiments Konservasjon og til Frelse for min Obrister“ (o: Schultz). Da han ikke kunde betale til den aftalte Tid, blev han arresteret, sat under Tiltale af Krigsfiskalen, og først da Beløbet var refunderet, løsladt ved kgl. Resol. af 27. Aug. 1698, hvorved Kongen tilgav ham og tillod ham at beholde sin Charge. Antagelig har Forseelsen været mere graverende, end Lemfort lader.⁴⁾

Schultz var langt fra fornøjet med Lemfort. Han klagede baade over, at han handlede paa egen Haand og idelig overhængte ham med Memorialer, især om Sønnen Zakarias,

¹⁾ Anf. Sted: Breve fra Schultz af 21. Juni og 30. August 1710.

²⁾ Katalog over den hist. Udstilling i Trondhjem 1897 Nr. 406—7; jvfr. Daae, Norske Bygdesagn II S. 94 og Saml. t. d. norske Folks Sprog og Hist. I S. 458.

³⁾ Skøde af 31. Aug. 1695 (Rentekammerets Eksped. Prot. 1694—96, S. 390).

⁴⁾ Krigskanc. norske eksped. Sager 1698, 27. Aug.

og hvad værre var, at han under Paaskud af de urolige Tider stadig havde nogle Kompagnier samlet i Byen til Eksercits, for at Konsumptionen skulde indbringe saa meget des mere. Statholder Vibe holder paa, at Schultz maa takke sig selv for Oberst Lemforts Usurpationer og utilkommende Myndigheder; „thi Hr. Generalmajor vil alt for meget være den gode Mand og udvise den complisante. Det kommer ikke altid til Pas“. ¹⁾

Med Lemforts Affærer gik det tilsidst ilde; indfaldende Uaar, Branden i Trondhjem 1708 og private Pengelaan (Oberst Chr. Fr. Marschalk skyldte han nogle Tusinde Rdr.) havde bragt ham saa store Tab, at Enken efter hans Død gik fra Arv og Gæld. Der var næppe Dækning for Regimentskassens Fordring paa 8000 Rdr. i Anledning af nogle udbetalte Munderingspenge, heller ikke for Officerernes Tilgodehavende og langt mindre for de private Kreditorer, der ikke havde smaa Summer tilgode og gik Enken stærkt paa Livet. ²⁾ I 1713 skriver hun fra Kristiania til Kongen, hvorledes hun nu i Aar og Dag i den største Elendighed har ligget paa dette fremmede Sted for endelig at faa Ende paa Boets Ordning, og hun bønfaller om, at Omkostningerne ved hendes Mands Begravelse maa gaa forud for de nævnte Munderingspenge; „Gott dem höchsten ist es bekannt“, skriver hun bl. a., „dass nicht durch übermässiges splendides Leben in diese Noth gerathen, sondern dass mein seliger Mann durch ein und ander unglückliche Zufäll umb das seinige gekommen“. Men Kongen vil ikke gaa ind derpaa og vil heller ikke yde hende nogen Pension. ³⁾ Sandsynligvis er hun død i de nærmest følgende Aar. — Af Johan Lemfort og Hustru findes Portrætter i Norge (Billederne hænger paa Laasby pr. Strømmen).

¹⁾ Krigskanc. ref. Sager 1710, 1. Febr. Nr. 6; Schultz t. Vibe 30. Nov. 1709, Vibe t. Schultz 21. Dec. 1709 (Relat. fra Statholderskabet i Norge). Se ogsaa: Den st. nord. Krigs Hist. II 493. Jvfr. I. S. t. Krigskanc. Norge vedk. 1696 Nr. 11.

²⁾ Krigskanc. ref. Sager 1711, 1. Maj Nr. 4; Breve fra Løvendal til Kongen af 14. og 27. Sept. 1710 (Relat. fra Statholderskabet i Norge).

³⁾ Krigskanc. ref. Sager 1713, 12. Sept. Nrr. 33 og 34, jvfr. 1711, 23. Jan. Nr. 21 og 1. Maj Nr. 4.

Oberst Lemfort havde 3 Børn:

Maria Rebekka, født den 4. April 1688. Hun var Katolik som Moderen og indtraadte i Ordenen Congrégation de Nôtre Dame i Mainz den 28 April 1711. Hun aflagde Klosterløftet i 1714 og døde her i Aaret 1752.¹⁾

Gustav Wilhelm, født den 17. December 1690. Døde Aaret efter den 21. Marts.

Zakarias Lemfort, der fødtes den 13. Juni 1692. Han tjente først som Underofficer saavel ved den Trondhjemske Garnison som i København, men blev i 1709, den 30. August, paa Generalmajor Schultz' Anbefaling, udnævnt til Sekondløjtnant ved Faderens Regiment i Trondhjem. Han synes at være bleven forfremmet til Premierløjtnant og ogsaa at have fungeret en kort Tid (6.—31. Decbr. 1710), men døde snart efter, den 24. Maj 1711, knap 19 Aar gammel. Med ham uddøde paa Mandssiden den adlede Linie af Familien Lemfort.

Kaptajn Niels Alfsen og Sønnen Alf Nicolaj Alfsen.

Af J. C. V. Hirsch.

Fra norsk Side er der i dette Tidsskrifts sidst udkomne Hefte (V 5 Side 34 til 45) anstillet en minutøs Undersøgelse om, hvorvidt den i 1779 som kejserlig Generalmajor hedenfarne Alf Nicolaj Alfsen burde betragtes som dansk, eller som norsk. Sagen er vel i og for sig af ringe Betydning, da Danmark og Norge i det 17de og 18de Aarh. vare saa nøje forbundne, at Embedsstanden — og da i særlig Grad, Officersstanden — kan betragtes som fælles for begge Riger, men da Forfatteren af dette Indlæg i sin Tid blev den middelbare Aarsag til,

¹⁾ Chronik der „Welschen Nonnen“, herausgegeben, von Leonhard Wassermann (efter Medd. fra Mainzer Stadtbibliothek). Her kaldes hun *Anna* Rebecka von Lemfort. Det bayerske Kredsarkiv i Würzburg, hvor Kongregationens Arkiv opbevares, har ikke kunnet give Oplysninger.